

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐτησία	Δραχ.	3
Ἐξάμηνος	"	2
Τρίμηνος	"	1
Ἐξωτερικοῦ εἰς χρυσόν.		

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

139 — Ὀδὸς Αἰόλου — 139

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
λεπτά 15

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἰανουαρίου 1903

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Μακρὰ ἀπ' τῆ πόλι σὲ μέρος ποῦ ἡ δύση τοῦ ἡλίου φαίνεται σὰν μαγευτικὸν πανόραμα κάθησα ἀποσταμένος νὰ ξεκουραστῶ. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἔβγαινε ἀπὸ τῆ πόλι ἕνας γέρωσ κορτωμένος καὶ βραδυπορῶντας πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσης· φαινότανε σὰν νὰ πήγαινε ἔκει μαζί με τὸν Φοῖβο νὰ δύσῃ· νὰ κάμῃ μνήμα τῇ δύσει. Πλησίασα τὸ γέρω τὸν καλησπέρησα καὶ ἀπὸ περιέργεια τὸν ρώτησα ποῦ πήγαινε.

- Εἶμαι ὁδοιπὸρος παιδί μου.
- Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; ποιά μέρη εἶδες ;
- Ἀπ' ὅλο τὸ κόσμον· ἐγύρισα ὅλη τὴν ὑφήλιον.

Ἐκύτταξα τὸ γέρω με περιέργεια καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ διηγηθῇ λίγα ἀπὸ τὴν περιόδειά του.

— Τί νὰ σοῦ πῶ παιδί μου, ἡ γνώμη μου γιὰ τὸν κόσμον εἶνε ὅτι τὸ πᾶν εἶνε ὁ χρόνος.

Καὶ ἐπειδὴ κατάλαβε πῶς δὲν ἀντελήφθηκα καλά, ἔακολούθησε.

Κάθε ἄνθρωπος παιδί μου ἔχει δώδεκα κτήματα· εἶδα λοιπὸν πῶς ἄλλος τὰ ἀφίγη ἀκαλλιεργήτα καὶ ἄλλος τὰ καλλιεργεῖ με ζῆλον καὶ με ἐπιμέλεια· ἀπόψε διαβαίνοντας τὴν Ἀθήνα ἀπάντησα τρεῖς ἀνθρώπους ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦτο πλούσιος· τὸν ρωτῶ:

- Πῶς ἀπέκτησες τόσα χρήματα ;
- Δούλευα καὶ τοὺς 12 μῆνες τοῦ χρόνου, μ' ἀπαντᾷ· Ὁ ἄλλος ἤξευρε καὶ διηγεῖτο τόσα ὠραία ἐπιστημονικὰ πράγματα ποῦ θαύμασα· πῶς τᾶμαθες ὅλα αὐτὰ τὸν ρώτησα.
- Μελετοῦσα πατέρα μου καὶ τοὺς 12 μῆνες τοῦ χρόνου μ' ἀποκρίθηκε.

Ὁ τρίτος σὰν ἄκουσε αὐτὰ κατέβασε τὸ πρόσωπό του καὶ μοῦ λέει.

— Ἐγὼ πατέρα μου εἶμαι δυστοχισμένος γιὰ καὶ τοὺς 12 μῆνες ἐπερνοῦσα τὸ καιρὸ διασκεδάζοντας καὶ ἔτσι οὔτε χρήματα ἀπέκτησα οὔτε γνώσεις.

— Τώρα παιδί μου πιστεύω κατάλαβες τί θέλω νὰ πῶ· ἀλλὰ σὲ καλονοκτιζῶ γιὰ τὸ ἡλίος δίδει καὶ πρέπει νὰ θεθάνω μαζί του γιὰ ν' ἀνατελεῖ ὁ ἄλλος χρόνος.

Καληνύχτα καὶ ἄμποτε τοῦ χρόνου ποῦ θὰ περάσῃ ὁ ἀδελφός μου ἀπ' ἐδῶ νὰ σ' εὔρη πλού-

σιο κι' εδοχῆ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἐξασφαλίσῃς μὴ ξεχνᾷς τὴν συμβουλή μου· μὴ δαπανᾷς τὸ χρόνον σου σὲ ἀνωφελῆ πράγματα.

— Καληνύχτα περασμένε χρόνε καὶ πὲς τοῦ ἀδελφοῦ σου νὰ μὴ θυμηθῆ μονάχα μένα ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ἔτριφα τὰ μάτια μου καὶ ἐξόπνησα μὲ μιὰ εὐχὴ γιὰ ὅλους σας:

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Αἶνος

ΘΕΜΙ ΧΑΔΚΙΑ

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Α'.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΣ

Ἡ ζωὴ, εἶνε τὸ μεγαλύτερον πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ λύσις ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ ἔρωτος.

Τὸ εὐγενὲς ρόδον τὸ διακρίνει ἡ εὐωδία, τὴν εὐγενῆ καρδίαν τὴν ἀποκαλύπτει ὁ ἔρωτος.

Ἔρωτος ἢ δύναμις τῆς ζωῆς, ζωὴ ἢ δύναμις τοῦ ἔρωτος. Δὲν θὰ ὑφίστατο ἔγκλημα ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἔρωτος, ἐσφαλμένως τινὲς παραδέχονται ὅτι ὁ ἔρωτος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐπάρχει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ μέρος διάφορον πρὸς τὸ σῶμα.

Ἡ ψυχὴ.

Ἔρωτος ἢ ἑλξίς τῶν ψυχῶν.

Ψυχὴ, τὸ πᾶν καὶ τὸ ἄπειρον, ἔρωτος ἢ ἑλξίς τοῦ ἀπείρου.

Τὸ ἄπειρον ἢ ἀνεξιχνίαστος ὁδὸς τῆς ἀναπτύξεως.

Τὸ τέρμα τῆς ἀναπτύξεως ὁ Θεός.

Ἐπομένως ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἄπειρον καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἀπείρου ὁ ἔρωτος.

Ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ἡμέραν διότι ἔχει ἀρχὴν καὶ τέλος· ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ζωὴν διότι ἔχει τὴν γέννησιν καὶ τὸν θάνατον.

Ἡ στροφή τῆς σφαίρας μᾶς ἀποχωρίζει τοῦ ἡλίου, ἵνα αὐτὸν τὴν ἐπομένην λαμπρότερον ἀνεύσωμεν, ὁ θάνατος μᾶς ἀποχωρίζει τῆς ψυχῆς, ἵνα μὲν τῆς θεϊότερον ἀπολαύσωμεν.

Ζωὴ!

Λέξις κενὴ μήτοι καὶ πέραν τοῦ τάφου δὲν ὑπάρχει τοιαύτη;

Βλέπεις εἰς τὸ ἄπειρον; Ζεῖς εὐτυχῆς.

Ἐπαυσε νὰ ἀτενίσῃς αὐτό; Τετέλεσται!

Εὐρες τὸ πρόσωπον μὲ τὸ ὁποῖον αἱ ἰδέαι σου συναντῶνται;

Συνήντησας τὸ ἰδανικόν σου!

Συνέκρινες αὐτὰς μετὰ τῶν ἰδεῶν σου;

Τὸ ἠγάπησας.

Ἐξήλεγεσ τὴν ταυτότητα;

Ἀντιγαπήθητε.

Ἔρωτος ταυτότης τῶν ἰδεῶν.

Τὸ αἰσθημα τοῦ ἔρωτος τὸ ἀναπτύσσει ἢ τακτικὴ συνάφεια ἐντὶ τὸ γεννᾶ ἡ στιγμή.

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ πρώτου ἔρωτος δὲν τελευτᾷ.

Τότε εἶνε δυνατὸν καὶ νὰ ἀποθνήσκῃ;

Κυλιδεῖ τὴν φοχὴν ὅσον ὁ ἔρωτος ὑπῆρξεν αἰσχροὺς καὶ ἀφίνει χάσματα ἀνεξήτυλα.

Τὰ χάσματα ταῦτα ὠδηγοῦσι εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦ ὁποίου ἡ αἰτία εἶνε τὸ αἰσχος.

Ἐκαστος ἀγαπᾷ ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεως.

Ἡ ἀνάπτυξις προήγαγε τὸν ἔρωτα εἰς ἀρετὴν.

Ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον τῆς, ὁ ἔραστὴς ἐραται τῆς ἐρωμένης του· ἡ μήτηρ ἀποθνήσκει διὰ τὸ τέκνον τῆς, ὁ ἔραστὴς αὐτοκτονεῖ διὰ τὴν ἐρωμένην του.

Καὶ ὅμως ἡ μὲν μήτηρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον τῆς ὁ δὲ ἔραστὴς ἐράται τῆς ἐρωμένης του.

Ἐράται τῷ ὄντι;

Ἀδυνατεῖς νὰ ἐκφράσῃς τὸ αἰσθημα. Ἡ καλλιπέπεια προλογίζει τοῦ ψεύδους.

Τὰ δάκρυα εἶνε εἰκὼν τῆς ψυχῆς, ἡ διαύγεια αὐτῶν εἰκὼν τοῦ αἰσθήματος.

Τὰ δάκρυα τῆς ἐρωμένης ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρωμένου εἶνε ἡ ἐσχάτη ταπείνωσις αὐτοῦ.

Ἡ ἀπιστία εἶνε ἡ γάγραινα τοῦ ἔρωτος ἢ δυσπιστία ἢ ἐντελής σήψις αὐτοῦ.

Ἄδωτος δὲν μετέχει τῆς ὕλης, ὑβρίζουσι τοῦτον οἱ λέγοντες τὸ ἐναντίον.

Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς συνεπάγεται τὴν φοχὴν προϋπάρχουσαν.

Ἔρωτος ἢ ἀνάμνησις τῆς προτέρας ζωῆς.

Ἄδωτος νέμεται τὸν κόσμον ἀνεξαίρετως, ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶνε ἄλλο τι παρὰ ἔρωτος.

Ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε εὐδαιμονία. Ὁ ἔρωτος δύναται νὰ ἐπισκεφθῆ ἀμφοτέρας.

— ΑΠ' ΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ —

ΕΣΒΥΣΕ . . .

Τὴν ἠγάπων . . . ὦ πολὺ τὴν ἠγάπων . . .

Ἡ καρδιά μου ἢ φτωχὴ, ἢ πληρωθεῖσα καὶ ταλαιπωρηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀχαριστία καὶ τὴν ταπεινότητα τοῦ κόσμου, πρὸ πολλοῦ εἶχεν αἰσθανθῆ μίαν πείναν, μίαν βουλιμίαν ἀγνωστον ἕως τῶρα — τὴν πείναν τοῦ αἰσθήματος.

Ἡ ὑπαρξίς μου πολὺ καιρὸ τῶρα ἐφοτοζωοῦσε μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τῶν σβεσμένων ἐλπίδων, μέσα εἰς τὴν νέκραν τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπελπισίας. Ἄλλ' ἔξαφνα ἐφάνη μία ἀκτίς, ἀκτίς ἀπαλῆ καὶ γλυκεῖα, ἦλθε σιγά-σιγά ὡς ἀπαλὸν πτερόγισμα ὄνειρου . . .

Ἐσκόρπισε τὸ γύρω μου σκοτάδι κ' ἔχρσε μιὰ νέα ζωὴ ἕνα νέο θάλαμος, ἕνα φῶς οὐράνιο — εἶχεν ἀνατελεῖ ἐκείνη . . .

* *

Ἄδωτος τῆς ζωῆς ἤρχισε νὰ στρώνεται μὲ ρόδα καὶ γιασεμιά, μὲ χαρὰ ἐλπίδα. Ἡ καρδιά ἢ φτωχὴ ἀναγάλιασε γιὰ μιὰ στιγμή, ἐσκίρτησε σ' ἕνα κούφιο στήθος καὶ ἡ φαντασία ἢ ἀχαλίνωτη ἀπλώθη ἐπάνω σὲ πτερὰ ζεφύρου, ἐπλανήθη εἰς τὴν ποιήσιν τῶν δύσεων . . . Ἐνας κόσμος φωτεινὸς καὶ μάγος ἤρχισε ν' ἀνοίγῃ τὰς πύλας του, νὰ προβάλλῃ τὰ κάλλη του, νὰ ἐφαπλώσῃ τὴν γοητείαν του — ὁ κόσμος τῆς ἀγάπης . . .

* *

Ἡ καρδιά ἢ πεινασμένη καὶ φτωχὴ ἐλησημονήθη δι' ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἐρρόφα ἐρρόφα ἀπλήστως τὸ νέκταρ τοῦ αἰσθήματος, ἐρρόφα λαιμάρως τὸ μέλι τῆς εὐτυχίας μέσα σὲ χεῖλη κοράλλινα, ἐπάνω σὲ παρειὰς ποῦ φοῦλιά καὶ ρόδα εἶχε σκορπίσει μὲ πλοῦσι χέρι ὁ Μάιος τῆς ζωῆς . . .

Ἡ φύσις ὅλη εἶχε πάρει τῶρα μιὰ νέα ὁμορφιά, μιὰ νέα μαγεία, μιὰ νέα χάρι κ' εὐωδία, μιὰ νέα γλοκύτητα. Ἡ ἡμέρα ἔλαμπε τῶρα πλειότερο. Τὸ πᾶν ἐσκεπάσθη ἀπὸ μίαν ὁμίχλην ὄνειρου, μιὰ νέα ἀτμόσφαιρα ρόδων καὶ ἴων ἐχόθη γύρω. Τὰ ρόδα τῆς δύσεως ἐκοκκίνισαν μὲ τὸ ὠραιότερο καὶ ἀγνότερο τῆς πορφύρας χρῶμα, ὁ ἥλιος ἐσκόρπισε τῶρα περισσότερο χρυσάφι — χρυσάφι ἐνέγγυχο

Κατοικεῖ τὴν εὐτυχίαν; Ἀπέχει πολὺ τῆς εὐδαιμονίας.

Αἱ πικρῖαι τοῦ εὐδαιμόνου ἔρωτος τὸ ἡδὺ τοῦ εὐτοχοῦς, φελὸς ἐνώπιον μολόβδου.

Ἄδωτος ἢ ἀδυναμία τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶπες ἔρωτος εἶπες τὸ πᾶν. Εἶπες τὸ πᾶν δὲν εἶπες ἄλλο εἰμὴ ἔρωτος.

Ἐπάρχει ἔρωτος ἐφ' ὅσον ὑπάρχει φοχὴ καὶ ἐπειδὴ αὕτη ὑπάρχει καὶ μετὰ θάνατον ὁ ἔρωτος δὲν ἀποθνήσκει.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Κάποιο τριπλὸ σκοτάδι
Τὴ γῆ φριχτὰ πλακῶνει
Γροικᾷς ψηλὰ τὸ γκιώνη
Ποῦ ἀδιάκοπα θρηνεῖ

Κάποιο στοιχεῖδ μουγκρίζει
Τρομακτικὰ στὴ φύσι
Κάποια ζητεῖ ν' ἀφήσῃ
Μία ἀπέραντη φωνή

Κάποιος προφήτης βγαίνει
Μ' ἕνα σταυρὸ στὸν ὦμο
Καὶ στὸ στερνὸ του δρόμο
Τὸ αἷμα στὴ γῆ σκορπᾷ

Τὸ ποῖδ σεμνὸ τραγοῦδι·
Γλυκὰ στὸν κόσμο ψάλλει
Καὶ ἀκούραστος μιὰ πάλι
Κηρύττει στὰ θεριά.

Ἄδωτος Βιαγκίνης

και ο ζέφυρος ἐφιθύριζε τώρα μεσ' τὰ φυλλάματα νέαις μελωδίαις, νέους σκοπούς—σκοπούς φιλημάτων τραλλῶν και ἐναγκαλισμῶν παραφύρων.—"Ελαμπεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀγάπης. . .

'Αλλ' ἡ Μοῖρα ἡ στρίγγλα δὲν με εἶχε λησμονήσει. . . Καὶ ἰδοὺ τὴν πάλιν ἀπλώνει ἐπάνω μου τὸ φριχτὸ και παντοδύναμο χέρι τῆς. . . 'Η ζωγραφία ἐσβέσθη μ' ἕνα ξεφύχισμα δειλό, παρατεταμένο, σὰν λυκόφωτος λιτανεία. . . Καὶ ἀπλώθη πάλιν γύρω τὸ σκοτάδι τὸ ἀλλοτεινόν, πυκνότερο τώρα, σπαρακτικώτερο τώρα, ἀπλώθη τὸ χάος και ὁ θάνατος. . . Τῆ νεκρωμένη φύσι τότε σάβανο μελαγχολίας ἐσκέπασε. Τίποτε δὲν ἐφαίνετο πλέον. Μακρὰ ἐφάνταξαν συντρίμματα πόθων και ἐλπίδων, ἐρείπια ὕδερων και ράχη αἰσθήματος. Ἦταν νόχτα βαθειά και κρύα σὰν τάφος ὕγρός, νόχτα ἄνευ πρωίας, νόχτα αἰώνια. . . Τὸ ὕναιρο, τὸ τρελλὸ και γλυκὸ εἶχε σβεσθῆ πλέον— ὅπως ὅλα τὰ ὕναιρα τὸ ἄστρον εἶχε σβεσθῆ σὰν διαττων ὅστις ἐφώτιζε διὰ μίαν μόνην στιγμὴν τὸν ὄριζοντα τοῦ ναυαγοῦ τῆς Ζωῆς— εἶχε φύγει ἐκεῖνη. . .

Κόρινθος

Νίκος Σ. Γκινόπουλος

ΠΛΟΥΤΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Κροῖσος ὁ ἔσχατος τῶν Λυδῶν βασιλεὺς, ὁ φημιζόμενος παρά τε τοῖς ἀρχαίοις και τοῖς νῦν, ὡς πλουσιώτατος τῶν θνητῶν, εἶχεν 90,000,000 δραχμῶν, συνισταμένων ἐκ χρημάτων, γαιῶν, δούλων και σκευῶν και ὅμως ὄχι μόνον δὲν ἦτο ὁ πλουσιώτατος τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς κοινῶς πιστεύεται, ἀλλ' οὐδὲ ὁ πλουσιώτερος, διότι ὁ Σενέκας, ὁ περίφημος φιλόσοφος και τραγικὸς ποιητῆς τῶν Ρωμαίων εἶχεν 100,000,000 δραχ. ὁ δὲ Τιβέριος, ὁ θετὸς υἱὸς και διάδοχος τοῦ Καίσαρος Αὔγουστου, ἀφῆκε μετὰ τὸν θάνατόν του 833,100,000 δραχ. τὰς ὁποίας ὁ διάδοχός του Καλιγὺλας ἐδαπάνησεν εἰς 12 μῆνας!!!

'Ο Οδυσσεύσιανός κατά τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασίν του, ἐξέτιμησε τὰς δαπάνας τῆς πολιτείας εἰς 1,005,000,000 δραχ. 'Ο Μίλων ὁ περίφημος

ἀθλητῆς, ὁ ἐξάκις ἀριστεύσας στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὄφειλε 18,000,000 δραχ. 'Ο Καίσαρ πρὶν ἔλθῃ εἰς τὴν ἀνωτάτην 'Αρχὴν ἐχρεώσκει 85,000,000 δραχ. ἠγόρασε δὲ τὴν μὲν φίλαν τοῦ Κορίου διὰ 15,000,000, τὴν δὲ τοῦ Λυκίου Παύλου διὰ 8,500,000. 'Ο 'Αντώνιος, εἰς τῶν συνιστῶντων τὴν τριανδρίαν ἐν Ρώμῃ, ἐχρεώσκει μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ 'Ιουλίου Καίσαρος 844,000,000 δραχ. τὰς ὁποίας ἐπλήρωσεν ἀπὸ τῆς 15 Μαρτίου μέχρι τέλους οὗτοῦ. 'Ο ὕπατος οὗτος διεσκόρπισε 50,000,000 δραχ. 'Ο 'Αππίος ἔδαπόνησεν ἐν ἀνωταίς 15,000,000 δραχ. και κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑποθέσεών του, εἰδὼν ὅτι τῷ ἐναπολείποντο μόνον 2,300,000 ἐδηλητηριάσθη ὅτι ἐνόμιζεν, ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἦτο ἐπαρκὲς πρὸς συντήρησίν του. 'Ο Καίσαρ προσήνεγκεν εἰς τὴν Σερβουλίαν, μητέρα τοῦ Βρούτιου, μαργαρίτην ἀξίας 300,000 δραχ. 'Η Κλεοπάτρα ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Αἰδίου, ἦτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Πτολεμαίου ἀνιγορεύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος 'Ιουλίου βασίλισσα ἀπάσης τῆς Αἰγύπτου, ἀνέλωσεν εἰς ὄψος ἐν ὧρα δεῖπνου, τὸ ὑποῖον προσέφερεν εἰς τὸν 'Αντώνιον, ἕνα ἐκ τῶν μαργαριτῶν, τῶν περικοσμοῦντων τὰ ἐνώτιά της, ἀξίας 13,185,000 δραχ. και κατέπειεν αὐτὸν ὡς μὴ ὄντα δῆθεν μεγάλης ἀξίας.

'Εκ τῆς μικρᾶς μὲν ταύτης, ἀλλὰ σεβαστῆς ἀπαριθμήσεως τῶν τότε πλουσιῶν και τῶν τὰ μᾶλλον ψυχραίων και ἀπαθεσιῶν ὀφειλετῶν, μετὰ τῶν ἀπιστευτῶν "κουβερντάδων,, μᾶς ἀποκαλύπτειται πλήρης και ζωηροτάτη εὐχρῶς ἡ εἰκὼν τῆς ἀρχαίας κοινωνίας κ' ἰ ἀκριβῆς μᾶς παρέχεται ἀντίληψις τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἕνα ἀπεριφράστως ἀποδεικνύμεν και παραδειγματικῶς ὁμολογῶμεν τὴν ἐν 'Αμερικῇ μικρογραφίαν των.

Ω.

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Θὰ γείνης δική μου

— Καὶ μοῦ 'πες σ' ἀγαπῶ!

Καὶ μ' ἕνα χαμόγελο θωπευτικόν, αἰθέριον, ποῦ σ' ἔκαμε ν' ἀνοίξης τὸ στόμα σου τὸ χρυσὸ μὲ τὰ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΑΡΠΙΞ

ΚΟΙΜΑΤΑΙ . . .

Τὸ ἀγέρι πνέει μουσκόβολο
Σὰν μέσα ἀπὸ βανίλλιας,
Μὰ ἡ κόρη μὲς τὴν κάμαρα
Κοιμᾶται ἀγαλινά . . .
Εἶνε ἀνοιχτὸς ἀντίκρυ μου
Τοῦ παραθύρου ἡ γρίλλιας
Και τῆς καντήλας μέσα τους
Τὸ φῶς ἀργοπερνᾷ . . .

Κοιμᾶται ἡ κόρη! . . ἄχ, νᾶητανε
Τὴν ὦρα αὐτὴ νὰ μάσω
Τὰ πειδ ἀλαφρὰ ροδόφυλλα
Τὰ πειδ ἄσπρα γιασεμιά,
Σιγά, κρυφά, στὸ πλάγι τῆς
'Ισκιος ὠραῖος νὰ φτάσω
Κ' ἐρωτικώτατο ὄνειρο
Στὴ νύχτα τὴ γλυκειά! . .

Και γύρω ἀπ' τὴν κοιμάμενη
Κι' ἀπ' τὸ κρεβάτι γύρα
Νὰ ράνω τὰ ἐκατόφυλλα
— ὦ μυστικὲ καημέ! —
Κι' ὕστερα μὲς τὰ λούλουδα
Μέσα στὰ πλούσια μύρα
Νὰ γύρω ἐκεῖ παρτίμερα
Και νὰ πεθάνω — ὠϊμέ! . .

Θρασ. Ζωϊόπουλος

κοραλλένια κόκκινα χεῖλη και σὰν μαργαριτάρια νὰ φανοῦν τὰ κάτασπρα δόντια σου, μὲ ἕνα βλέμμα σαγηνευτικόν, παραπονιάρικο, ποῦ λὲς κ' ἔκλειε τὸν Παράδεισο μέσα του, ἐπερίμενες και σὺ καμμιὰ τῆς ἀγάπης λέξι νὰ ἐβγῇ και ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ στόμα, καμμιὰ ματιὰ ἀπὸ τῆς πλειὸ φλογερῆς, θωπευτικῆς, παραπονιάρικης σὰν τὴν 'δική σου!

Και σὰν εἶδες και τὴ 'δική μου τὴ ματιὰ νὰ σοῦ λέγει πλειὸ πολλὰ ἀπὸ ὅσα θὰ σοῦ λέγει ἡ γλώσσα, σὰν εἶδες και τὰ δικά μου τὰ χεῖλη τὸ ἴδιο μὲ τὰ δικά σου χαμόγελο νὰ γελοῦνε, ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἐξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη σου βγαλμένος ποῖος ξέφει ἀπὸ ποῖα βάρη τῆς σμαραγδένιας καρδιάς σου, και σὲ εἶδα μὲ παλμὸ ἐναγωνίου, μὲ καρδιοκτύπι δυνατὸ νὰ σιμώσης κοντά, ἀκουμπιστὰ 'στὸ δικό μου τὸ κάθισμα και πιάνοντας νὰ χέρια μου νὰ μὲ κοττάζης ἀσκαρδαμικτῆ μὲ τὰ μάτια σου τὰ φλογερά, ποῦ σὰν μαγνήτες μ' ἔσερναν κοντὰ τους.

Και τὸ φεγγαράκι, ποῦ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ πᾶνωριον τὸ βουνοῦ τὸ χλωμό του τὸ πρόσωπο ξεπρόβαινε, χαμογελῶντας ἔρριχτε τὲς ἀσημένιες του ἀκτίνες σ' τὰ πλούσιά σου τὰ μαλιά, ποῦ σὰν στεφάνι θεϊκὸ τὸ ἀγγελικὸ σου τὸ πρόσωπο στολιζανε.

'Ἔτσι σ' τὴ στάσι αὐτῇ, ποῦ και αὐτὸς ὁ Θεὸς ζηλιάρης θὰ γενότανε, μὲ τὰ χέρια μου μεσ' τὰ δικά σου τὰ χέρια, μὲ τὸ πρόσωπό μου σιμὰ σ' τὸ δικό σου, γιὰ ἀρραβῶνα τῆς μεγάλης μας ἀγάπης σ' ἕνα ἐγκάρδιό κι' ἄφραστο φιλὶ τὰ χεῖλη ἐσμίξαμε.

Και ἀνέπνεα τὸν γλυκὸ ἀνασασμὸ σου και ροφούσα ἀπὸ τὸ αἰθέριον στόμα σου τὴν μαγεμένην του τὴ δροσιά, ποῦ οἱ Θεοὶ νέκταρ τὴν ὀνομάζουνε, και σὺ μεθυσμένη πλειὰ ἀπὸ τῆς ἀγάπης τὰ τόσα φιλιὰ ἔγορες ἀγάλι ἀγάλι, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσης σ' τὴ δική μου τὴν ἀγκαλιά, χωρὶς ν' ἀφήσης τὰ χέρια μου, χωρὶς τὰ χεῖλη σου ν' ἀφήσουν τὰ 'δικά μου.

'Ἔτσι γορμένη, ὡ πανεύμορφη κόρη, σ' τὴ θερμῇ μου ἀγκαλιά, ἔμοιαζες μὲ βαρκοῦλα, ποῦ ξεκουράζεται σ' τῆς ἡσυχίας τὸ λιμάνι, ἀποσταμένη ἀπὸ τὴ μεγάλη τῆς θάλασσας μανία.

Και σὰν τὰ μάτια μου ἀντίκρυσαν ἄλλη μιὰ φορά τὰ μάτια τὰ δικά σου δὲν μπόρεσα πλειὰ νὰ κρατηθῶ κι' ἀνοίγοντας τὸ στόμα μου μὲ τόνο ἱερὸ και ἄγιο σοῦ εἶπα. — Τὸ θομάσαι; —

— Θὰ γείνης δική μου.

'Αθήνησι

Γιάγκος Γ. Ζάννος

Η ΣΑΒΙΝΗ

Luis Tronche

(Συνέχεια)

Ἡ Λουίζα Γιρῶδ ἔδιδε μέχρι τοῦδε μαθήματα κλειδοκομβάλου καὶ φθδικῆς, ἐντὸς τῆς πόλεως ἐν' ἣ ἔζη, ἀλλὰ πιεζομένη ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, διέκοψεν αὐτά· νῦν δὲ ἔνεκα τῆς ἐγκομοσύνης ἤναγκάσθη νὰ τὰ διακόψῃ παντελῶς.

Οἱ πόροι τῆς ἐξηνηλοῦντο ταχέως καὶ ἔβλεπε νὰ φθάνῃ, μετ' ἀγωνίας μεμιγμένης μετὰ φόβου, τὴν στιγμήν καθ' ἣν μὴ ἔχουσα πλέον τίποτε ἐν τῷ κόσμῳ θὰ ἔδιδε τὴν ἡμέραν εἰς μικρὰν ὑπαρξίν προωρισμένην διὰ τὴν ἀθλιότητα, εἰς τὰ δάκρυα καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν.

Ἐν τῷ αὐτῷ ὅμως διαμερίσματι μετ' ἐκείνης κατῴκει ἐργάτης τις, κοσμηματογράφος ὀνομαζόμενος Πέτρος Μορίνος, τὸν ὅποιον ἡ ὡραιότες τῆς Λουίζης τὸ γλοῦκ ὕφος, καὶ τὸ ἄλλος, ζωηρῶς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ.

Δὲν ἐδράδυνε νὰ διαγνώσῃ τὴν θέσιν ἐν ἣ εὐρίσκετο ἡ Γιρῶδ καὶ ἐμάντευσε τὰ μυστικά τῆς δυστυχίας τῆς. Οἱ ἀπαύτως ἐκ δακρῶν ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος τῷ ἀπεκάλυπτον καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ὁποίας ὑπῆρξε θῶμα καὶ τὴν ἐνδειαν εἰς ἣν εὐρίσκετο.

Μετ' ὀλίγον τέλος ἡ κατάστασις τῆς Λουίζης Γιρῶδ τοῦ ἐνέπνευσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἔρωτα ἰσχυρὸν καὶ ζωηρόν.

Παρὰ τὴν θέλησίν τῆς καὶ τὴν λεπτότητά τῆς ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ δεχθῇ τὰς μικρὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας τῇ παρεῖχε μετὰ χαρᾶς. Κατόπιν τῆς ἐπρομήθευσεν ἐργασίας τινὰς βελόνης. Ἐκτοτε εἶδος οἰκειότητος ἀπεκατέστη μετὰ αὐτῶν καὶ τέλος ἐνθαρρυνθέντες ἐπὶ πλέον ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνος μὲ πάλλουςαν ἰσχυρῶς καρδίαν τῇ προσέτεινε νὰ νομφεοθῶσι καὶ νὰ νομιμοποιήσῃ τὸ τέκνον εἰς ὃ πρὸ ὀλίγου εἶχε δώσῃ τὴν ἡμέραν.

Κατεπλαγεῖσα ἐκ τῆς γενναίας προσφορᾶς τοῦ ἐργάτου τούτου οὐ τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἀφωσίωσιν ἣδὴ εἶχεν ἐκτιμήσῃ, καὶ μὴ περιμένουσα τίποτε παρ' ἐκείνου, ὅστις τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ διαβλέπουσα δὲ ἐν τῇ ἐνώσει ταύτῃ τὴν τύχην τοῦ τέκνου τῆς ἐξασφαλιζομένην ἀπέναντι τῶν φόβων τῆς ἀθλιότητος, οὔτινες ἠπέιλουν τὸ λίκνον του,

ἡ Λουίζα μετὰ δακρῶν εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς παρεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Πέτρου Μορίνου καὶ ἐγένετο σύζυγός του.

Μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων τῶν ἀποτελούντων τὴν κοσμίαν ἐπίπλωσιν τῆς νεαρᾶς γυναικός, εὐρίσκετο ἐλαιογραφία τῆς εἰς φυσικὸν μέγεθος, μετὰ ἀξιοσημειώτου ἐμοιότητος. Ὁ Πέτρος Μορίνος, ὅστις εἶχε ταπεινὴν κοινωνικὴν τάξιν δὲν ἐστρεφεῖτο καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος, καὶ ἔφριεν ἐνίοτε γνώμας πολὺ νοουχεῖς ἐπὶ τῶν εἰκόνων τὰς ὅποιας παρετήρει ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ζωγραφικῆς, ἡμέραν τινὰ ἔστη ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνας ἐξετάζων αὐτὴν προσεκτικῶς.

— Ποίος λοιπὸν εἶνε ὁ καλλιτέχνης ὁ ζωγράφιστας τὴν εἰκόνα, ἠρώτησε τὴν Λουίζαν, μὴ φαίνεται ἐξόχως ζωγραφισμένη, ἀλλὰ δὲν βλέπω ὑπογραφήν.

Ἡ Λουίζα ἠρυθρίασε καὶ ἐπειδὴ ὁ σύζυγός τῆς τὴν παρετήρει ἐκπληκτός.

— Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶνε ἐκεῖνου . . . ἀπῆντης παραδιδόμενη εἰς ζωηρὰν συγκίνησιν· ἐὰν μ' ἀγαπάτε δὲν θὰ μὲ ἐρωτήσητε περισσότερον. Ἐὰν σὰς δυσαρεστῇ ἐξαφανισατέ τὴν ἢ καταστρέφατέ τὴν· σεῖς εἶθε ὁ ἀπόλυτος κύριος. . . Κατόπιν ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ Πέτρος Μορίνος τὴν παρετήρησεν ἐπὶ στιγμήν μετὰ βλέμματος λοπηροῦ καὶ ἀπεμακρόνησεν σιγῆλῶς.

Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ εἰκὼν ἔμενον ἀνηρητήμη εἰς τὴν θέσιν τῆς δὲν ἐγένετο πλέον λόγος μετὰ αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ἂν καὶ ἡ Σαβίνη ἐγεννήθη εὐκαμπτος καὶ πενομένη ὅμως ἡ μήτηρ τῆς ἠδυνήθη νὰ τὴν διαθρέψῃ διὰ τοῦ γάλακτος αὐτῆς καὶ ἐγνώριζε νὰ τὴν περιβάλλῃ διὰ φροντίδων δαφιλῶν καὶ μὲ θωπείας· οὕτω δὲ ἡ Σαβίνη κατέστη χαρῖεν παιδίον ὄλως ρόζ μὲ μγάλοιο κυανοῦς ὀφθαλμοὺς πλήρεις γλυκύτητος καὶ μὲ κόμην βοστρυχώδη, πολυτελῆ καὶ ξανθὴν. Μόλις δὲ ἦτο εἰς ἡλικίαν νὰ δύναιται νὰ ἀναγινώσκῃ μίαν νόταν μουσικῆς, ἐκάθισεν εἰς τὸ κλειδοκόμβιον ἀρχίσασα συγχρόνως καὶ τὴν γαλλικὴν γραμματικὴν. Προώδευσε ταχέως εἰς τὸ ἄδειν καὶ εἰς τὴν μουσικὴν μαθοῦσα πρὸς τούτοις ὑπὸ τὴν ἔμπειρον διέθουσιν τῆς μητρὸς τῆς, πᾶν ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζῃ νέα κόρη, ἵνα καταστῇ ἡμέραν τινὰ τελεῖα γυνή.

Δυστυχῶς ἡ Λουίζα Γιρῶδ δὲν ἐπέπρωτο νὰ

ἴδῃ τὴν στέφιν τοῦ ἔργου τῆς ὑπὲρ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀφοσιωθῆ, δηλαδὴ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτοχίαν τῆς ἀγαπητῆς κόρης τῆς.

Ἐποφθειρομένη ὑπὸ βραδείας φθίσεως εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἦσαν ξένα τὰ παθήματα τῆς καρδίας τῆς καὶ αἱ στερήσεις ἃς εἶχεν ὑποφέρει γενναίως ἀπέθανε νέα ἔτι, καταλιποῦσα τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τὴν κόρην τῆς τρελλοῦς ἐκ τῆς ἀπελπισίας. Τί ἔμελλε νὰ γίνωσιν ἀμφοτέρω ὅποτε ἡ ψυχὴ τῆς οἰκίας ἀπέπηγῃ; . . .

Ὁ Πέτρος Μορίνος ἔμεινε ἐπὶ πολὺ κατηφῆς καὶ σιωπηλός, ξένος εἰς ὅτι δὴποτε συνέβαινε περὶ αὐτοῦ, ἔχον τὰ βλέμματα ἀτενῆ, ὅταν εἰσῆρχετο ἐν τῇ κλίτῃ ἐκεῖνη ἐν ἣ αὕτη εἶχεν ἐξίπλωθῆ καὶ ὅπου τῷ ἐφαίνετο ὅτι θὰ εὕρῃ ἀκόμη τὴν σκιάν τῆς μόνης γυναικός τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν. Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ νέα πρῶτα τοῦ ἐργάτου ἐβλάψε τὴν υγείαν τοῦ ὅθεν κατέφυγε νὰ εὕρῃ τὴν λήθην τῆς δυστυχίας του ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁ χαρακτήρ του ἐτραχύνθη. Ἐκ καλοῦ καὶ φαιδρῶ ἐγένετο ὀργίλος, βίαιος φερόμενος μέχρι βαρβαρότητος. Ἐνίοτε ἐν στιγμῇ αὐτομάτου τυροφρότητος ἤνοιγε τοὺς βραχίονάς του εἰς τὴν Σαβίνην, ἣτις ἦτο ἡ ζῶσα εἰκὼν τῆς μητρὸς αὐτῆς, τὴν ἐθλίβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ καλόπτων αὐτὴν φιλημάτων καὶ δακρῶν τὴν ἀπώθει αἴφνης κατόπιν μετ' ἀγρίων βλεμμάτων.

Καταπεισθεὶς ὅτι ἡ Λουίζα Γιρῶδ ἀπέθανε θῶμα τοῦ ἔρωτός τῆς καὶ τῶν λοιπῶν αὐτῆς δι' ἐκεῖνον ὅστις τὴν ἠπάτησε, κατελήφθη ὑπὸ ζηλοτοπίας ἀγρίας ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου τούτου ἀνθρώπου.

Ἡμέραν τινὰ ἐκκρεμάσας τὴν εἰκόνα τῆς συζύγου του ἀπῆλλαξε αὐτὴν τοῦ παισίου καὶ ἤρξατο νὰ κατοπτεῦῃ λεπτομερῶς τὰ ἐξωτερικὰ μέρη καὶ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς εἰκόνας.

Ἀνεκάλυψε δὲ ὄνομα τι ἡμισοθεσμένον ἐπὶ μίᾳ γωνίας τοῦ περιθωρίου τῆς εἰκόνας τὴν ὁποίαν ἐκάλυπτε τὸ περίζωμα τοῦ παισίου. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο «Μονβάλν». Φωνὴ θριάμβου ἐξέφυγε τῶν χειλέων του, λέγων ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐπανεύρισκε τὸν Μονβίλ τοῦτον καὶ θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὸ κακὸν τοῦ ὁποίου ἐγένετο δράστης.

Ἡ Σαβίνη παρὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν τῆς ὑπῆρξεν ἰσχυροτέρα. Ἐννοήσασα τί ἐνέβαλε τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς μητρὸς τῆς πάραυτα ἐ-

κυριάρχησε τῆς καταστάσεως καὶ ἀνέλαβε διὰ σταθερᾶς χειρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ μικροῦ οἴκου.

Δὲν ἠγείρετο πλέον εἰμὴ διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴν. Ἀλλὰ τότε ἐπωφελεῖτο καὶ τῆς περιστάσεως νὰ εἰσέλθῃ διερχομένη, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Πέτρου Μορίνου, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Λεονίας Σιωβάζ μεθ' ἣς εἶχε διατηρήσῃ ἀδελφικὴν φιλίαν. Ἀληθῶς ἀλλοτρίον τι αἰσθημα τὸ ὅποιον οὐδ' αὐτὴ ἐγνωρίζε τὴν ἔσουρε παρὰ τῇ καλλιτέχνιδι ἔνθα συνήντα πολλάκις νέον τινὰ ἐξαιρέτου συμπεριφορᾶς καὶ φωνῆς γλυκειᾶς καὶ συγκινητικῆς, ὅστις ὁσάκις τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον προσήλου ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα ὅπερ βαθέως τὴν ἐτάρασσε· Διεσώζετο ὁμως ταχέως πηγαίνουσα νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν ἀλλ' ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Φερδινάνδου Λεσπινάη τὴν ἠκολούθει καὶ περίστατο ἐπὶ πολὺ ὡς ψυχὴ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΟΦΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ἐδρίσκει τις εὐχαρίστησιν νὰ εἶνε ἐν πλοίῳ ὑπὸ θεῆλης πληττομένη, ἐὰν εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν θ' ἀπολεσθῇ. Τοιαύτης φύσεως εἶνε οἱ διωγμοὶ οὗς ἀπεργάζεται τὸν Εὐαγγέλιον.

Pascal.

— Ποτὲ δὲν αἰσθάνεται τις τόσον τὴν ἀνάγκην τοῦ πνεύματος ἢ ὅταν ἔχει ἀπέναντί του ἀνόητον.

Μωρισσόν.

— Ὅσον γυνὴ τις αἰσθάνεται, θεβαρμένην τὴν συνείδησίν τῆς ὑπὸ τύφους, τοσοῦτον ἀποκτᾷ θάρρος ὅπως κατηγορῇ καὶ βιαίτερον μεταχειρίζεται τὸν σύζυγον ἢ τὸν ἐρωμένον τῆς τοὺς ὁποίους δὲν δύναιται νὰ ὑποφέρῃ πλέον διότι τοὺς προσέβαλε.

Eugène le Gai.

— Αί καλαί τέχναι εἶνε μέσον ἐνώσεως διὰ τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς καὶ τὰς ἐκλεκτὰς διανοίας.

Ponson du Terrail.

— Πρέπει τις νὰ γίνηται ἄξιος ἐπαίνων καὶ νὰ τοὺς ἀποφεύγῃ.

Λαρός.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

Ἀθηναϊκὸν ὕδωρ

Διὰ τὴν ἐνδονάμωσιν τῆς τριχοφοίας καὶ πλύνειν, τῆς κόμης εἶνε τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὕδωρ λίαν συντελεστικὸν καὶ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἀποδεδειγμένον· δύνασθε δὲ νὰ κατασκευάσητε αὐτὸ ὡς ἑξῆς.

Λάβετε :

8 λίτρα καθαροῦ οἶνοπνεύματος
200 γραμμ. βάμματος κομμαρίνης
20 „ ροδογερανιολαίου
600 „ βάμ. βανίλλης
100 „ βεργαμοτελαίου
25 „ γαρυφαλλελαίου.

Ἀναμίξτε ταῦτα καλῶς καὶ ἀφίσατέ τα ἐπὶ 15 ἡμέρας ἐν ἡρεμίᾳ, κατόπιν δὲ προσθέσατε 1 λίτρον ροδονέρου.

Ἐκάστην δὲ πρωΐαν πλύνετε τὴν κεφαλὴν σας διὰ τοῦ ὕγρου τούτου.

Καθαρισμὸς προσώπου

Πολλάκις τὸ πρόσωπον φέρει ὑπομέλανα στίγματα, ταῦτα δὲ ἐξαλείφονται εὐκόλως καὶ ἀκινδύνως διὰ τῆς ἑξῆς συνταγῆς.

Λάβετε :

1 γραμμ. χροσάροβίνης
10 „ κολλωδίου.

Ἀναμίξτε αὐτὰ καὶ ἐπαλείψτε τὸ πρόσωπον καθ' ἑσπέραν μέχρις οὗ ἐξαλειφθοῦν τελείως.

Σαλβατόρος

Serenata

Τὴν ὕστερνὴ τὴν ὥρα ποῦ σημαίνει
— τὴ μαύρην ὥρα — θὲ νὰ θυμηθῶ.
Στιγμαῖς ποῦ τῆς ἐξβύσανε οἱ πόννοι
στιγμαῖς π' ὄλο τὸ βίον θὰ ποθῶ.

Τὴν πρώτη γνωριμιά μου ποῦ σιμιά σου
πρώτη φορὰ μου χτύπησ' ἡ καρδιά.
Σὰν ἔχυνες πικρὰ τὰ δάκρυά σου
καὶ ἂν ἔκλειες στὴ καρδιά σου ἀγάπη
[μιά !

Γέλοιο καὶ κλάμμα, ὄρκος καὶ λαχτάρα
καὶ ὄνειρατα ζωῆς παντοτεινῆς
Ἵστερα πόνους καὶ ἀπειρὴ τρομάρα
σὰν εἶδα πῶς γιὰ μὲ πειὰ δὲν πονεῖς

Ἐξέσχισες κομμάτι τὴν καρδιά μου
ἐμάρανες τὴν νειότη, τὸν ἀνθὸ
Τὰ δάκρυά μου βουρκώσαν τὴν ματιά μου
τί πρώτο, τί στερνὸ νὰ θυμηθῶ ;

Φεύγω μακρὰ σ' ἀφίνω γειά, τί κρίμα !
ὄνειρο, μαῦρο ἀπατηλὸ, κακὸ
Μὰ σὰν μὲ κατεβάσουνε στὸ μνήμα,
στὸ χῶμα θὲ νὰ πῶ τὸ μυστικόν.

Ἀγάπησα ! μὰ ἡ δλότρελλη παρθένα
μὲ τῆς ἀγάπης παίζει τὴ φωτιὰ
Μὲ λησμονεῖ μὲ στήθη πληγωμένα !
φάσμα ζωῆς σ' ἀπέραντη ἐρημιὰ.

Μαρκέλλα

ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἐν τῷ θυρωρείῳ.

— Ὑπηρέτρια. Ποῖον ἀγαπάτε κύριε ;
— Ἐπισκόπητος. . . Ἐσένα ἀγάπη μου.
(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγῶ).

×

Κινεζικὴ στρατηγική.

— Κινέζικος ἀξιωματικός. Ὁ Γαλλικός στόλος
πλησιάζει.

— Μανδρινός. Ρίψε μίαν βόμβα.

— Ἀξιωματ. Εἶνε πολὺ μακρὰν μόλις ἡ βόμβα
φθάει εἰς τὸ ἤμιον τῆς ἀποστάσεως.

— Μανδ. Τότε ρίψε δύο.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ω).

×

Προτίμησις.

Μήτηρ τις εὐρισκομένη εἰς ἐνδιαφέρουσαν κα-
τάστασιν ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς.

— Τοτέ, τί θέλεις νὰ κάμω ἀγόρι ἢ ἀδελ-
φοῦλα ; γιὰ μὲ εἶνε τὸ ἴδιο.

— Τότε ἀφοῦ εἶνε τὸ ἴδιο· καλλίτερα νὰ κά-
μῃς ἕνα . . . ἀλογάκι νὰ τὸ καθαλάω.

×

Ἐν τῷ στρατῷ.

Ἀξιωματικός. Στρατιῶτα δύνασαι νὰ ἐπιτύχῃς
βολὴν εἰς ἀπ' οὐρασίαν 300 μέτρων ;

Στρατιῶτης. Συγγνώμην λοχαγέ μου δὲν μὲ ἔ-
μαθον νὰ φονεῶ ἀπὸ τόσο μακρὰ· εἶμαι τε-
λειόφοιτος τῆς . . . ἰατρικῆς.

⇒ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ←

—*

Εἶνε βεβαιωμένον μὲ τὸν ἐπισημότερον
τρόπον, ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος στεροῦμενος καθ'
ὀλοκληρίαν χειρῶν καὶ ἐν τούτοις ἐκτελεῖ πᾶσαν
ἐργασίαν. Τὸ περὶ τούτου φαινόμενον περιγρά-
φει ὁ Γεώργιος Δανιὴλ εἰς τὰς «Νέας Μελέτας» ὡς
ἑξῆς περίπου : Ἡμέραν τινα περιφ' ὄρμενος ἐν τῇ
αἰθουσῇ ἐνδὸς καφενεῖου ἐπὶ τῆς λεωφόρου Clichy
ἀνέτρεφα διὰ τοῦ ἐπαναφορίου μου ἐν κύπελλον
καφῆ ἐνδὸς τῶν θαμνῶν. Ἐπληρώσα τὸν κύριον
εἰς τὸν ὅποιον ἀνῆκεν ὁ καφῆς καὶ τῷ ἐξήτησα
συγγνώμην διὰ τὸ ἀκούσιον λάθος μου. Ἀλλὰ
μετ' ἐκπλήξεώς μου παρετήρησα ὅτι δὲν εἶχεν ὁ
κύριος οὗτος πόδας ! . . . Τὴν στιγμὴν ἐκείνην
ἔπαιζε παιγνιόχαρτα.

— Μὴν ἐκπλήττεσθε κύριε, μοὶ λέγει, καθ' ὅ-
σον δὲν ἔχω χεῖρας.

Ἀφοῦ ἀντηλάξαμεν μερικὰς λέξεις τῷ ἔτεινα
τὴν χεῖρα, μοὶ ἔσφοδὲ δὲ αὐτὴν ἰσχυρῶς . . .
διὰ τοῦ ποδὸς του. Ἐνόμισα ὅτι ἐτρελλάθην· ἐ-
κείνος ὅμως γελῶν μὲ παρεκάλεσε νὰ καθίσω
καὶ λάβω μέρος εἰς τὸ παιγνίδι μεταξὺ αὐτοῦ
τῆς συζύγου του καὶ ἐνδὸς ἄλλου φίλου των.
Μετὰ τὸ περὶ τούτου παιγνίδιον παρεκάλεσα
τὸν κ. de Henau νὰ μοὶ δώσῃ συνέντευξιν. Συ-
νήνητσα αὐτὸν τὴν 28 Μαΐου περελθόντος ἔτους,
ὅποτε μοὶ ἔδωκε μερικὰς πληροφορίας ἐπὶ τοῦ
βίου του.

Ἐγεννήθη ἐν Βελγίῳ ἐκ γονέων Γάλλων, ἀ-
νετράφη μὲσφ θωπειῶν καὶ φροντίδων πλὴν ἄνευ
χειρῶν ἡμέραν τινα τῷ ἔπετεν ἐντὸς βυτίου εἰς
στρατιώτης ἐκ μολύβδου· ἀμέσως διὰ τοῦ ποδὸς
του ὅπως παραδόξως ἀνασύρει αὐτόν. Οἱ γονεῖς
του παρετήρησαν τὴν ἐπιδειξιότητά του ταύτην τὴν
ὅποιαν προσεπάθησαν νὰ ἐντείνου. Οὕτως εἰς
ἡλικίαν 12 ἐτῶν ἔκαμε διὰ τῶν πεδῶν τοῦ μόνου
τῆν κομωσίαν του. Ἀφοῦ ἐξεπαιδεύθη εἰς Βροξέ-
λας ἀπεφάσισε νὰ σπουδάσῃ τὴν ζωγραφικὴν ἢ
ἐκλογὴ αὐτῆ ἦτο παράδοξος τῷ ὄντι, οὐχ ἦτεον
ὅμως δὲν τὸν ἠμπόδιζε νὰ εἶνε θαυμαστής τῆς
Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

— Πόσον ἤμην δειλός· ἤθελον 20 λεπτά τῆς
ὥρας διὰ μίαν ἀπλουστάτην τοπογραφίαν ἐν ᾧ
τώρα χρειάζομαι μόλις 8 λεπτά μὲ τὸ ρολοὶ ἐν
χέρι διὰ νὰ ζωγραφίσω μίαν τοπογραφίαν ὅπως

αὐτὴν ἐδῶ· καὶ ἐξάγων μίαν ὀθόνην 60 ἐκ τοῦ μ
ψφους καὶ 80 πλάτους, μοὶ ἐπεδείκνυε μίαν ἰ-
ραίαν τοπογραφίαν. Τέλος ἐχαιρέτησα τὸν παρά-
δοξον τοῦτον ἄνθρωπον τὸν ὅποιον θὰ ἐνθυμοῦμαι
ἐφ' ὄρου ζωῆς.

Κολιάδα ? εἶνε ἡ λέξις ἣτις φέρεται ἀπὸ
στόματος εἰς στόμα καθ' ὅλην τὴν Ρωσσίαν κατὰ
τὰς ἡμέρας ταύτας. Κολιάδα εἶνε μυθικὸν πρόσω-
πον περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ρωσσοὶκὸς μῦθος ἀφηγεῖται.
Τὴν νύκτα τῆς 31 Δεκεμβρίου διεξάγεται φοβερὰ
πάλη μεταξὺ τῶν στοιχείων· τὴν πάλην ταύτην
διεξάγουσιν ἡ Μαρά καὶ ἡ Κολιάδα· ἡ Μαρά φρι-
κώδης μάγισσα μὲ δορὰν ἄρκτου ἐνδεδυμένη διέρ-
χεται πᾶσαν τὴν Ρωσσίαν ἐπιφέρουσα τὴν ἐρή-
μωσιν καὶ τὸν τρέμον· καταδιώκει τὸ φῶς ἐπι-
ζητεῖ τὸ σκότος. Ἡ Κολιάδα ἀπ' ἐναντίας εἶνε
ὠραία, μεγαλοπρεπής· διερχομένη διασκορπίζει
τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν· ἐπιζητεῖ τὸ φῶς καὶ
καταδιώκει τὸ σκότος· Ἡ Μαρά ματαίως προσ-
παθεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ· τὸ φῶς τῆς Κολιάδας τὴν
θαμβοῖ, τὴν διώκει καὶ τέλος τὴν κατατροπώνει
ἐντὸς τοῦ ἄντρου τῆς. Οὕτω τὸ σκότος ἐξέλιπε καὶ
ἀνατέλλει ἡ πρώτη τοῦ ἔτους. Ἡ Κολιάδα ἐνί-
κησε ἡ Κολιάδα λατρεύεται· ἡ Μαρά εἶνε διὰ
διὰ τοὺς Ρώσσους βδελυρὰ, τὸ ἀνδρικόκλον τῆς
Μαρά πνίγουσι κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους εἰς τοὺς
ποταμούς. Ὅπως δὲ κατὰ τὴν π. ὥτην τοῦ ἔτους
ἡ Κολιάδα εἶνε ἡ διασκέδασις τῆς ἡμέρας, οὕτω
καὶ κατὰ τὰ Χριστούγεννα ἡ Λιτανεία τοῦ Ἀ-
στέρος. Τὴν 24 δηλαδὴ Δεκεμβρίου πλήθη παι-
δων περιτρέχουσι τὴν νύκτα μυστηριωδῶς. Εἰς ἐξ
αὐτῶν κρατεῖ χρυσοῦν χάριτον ἀστέρα ὀψωμένον
ἐπὶ ράβδου· κατόπιν αὐτοῦ ἔπονται οἱ λοιποὶ
παῖδες, οὔτινες φέρουσι σπήλαιον (χάρτινον) διη-
ρημένον εἰς πλεῖστα 8 τμηρίσματα περιλαμβάνοντα
διάπλαγγόνων διαφόρους σκηνας τῆς ἱερᾶς ἱστορίας
Ἡ λιτανεία αὕτη ἄδει διαφόρους μελωδίας. Ὁ
ποιον δὲ ἐπισκεφθοῦν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὰ
περιποιηθῇ καὶ τοὺς δῶση πλακοῦντας.

Κατὰ τὰ Χριστούγεννα ἐπίσης συνέρχονται αἱ
νεάνιδες εἰς διαφόρους οἰκίας, ἔνθα χορεύουσι,
ἄδουσι καὶ ποικίλως διασκεδάζουσι· ἀΨφνης ἡ
θύρα ἀνοίγεται καὶ παρουσιάζεται πολὺς γέρον,
ὅστις ἀφηγεῖται δι' ἑκατοστὴν ἔως φερόν τὴν
ἱστορίαν τοῦ Ἀγ. Νικολάου καὶ τῆς Ἀγ. Βαρβάρης.

Ἡ νὸς ὅμως τοῦ Ἀγ. Βασιλείου εἶνε πλήρης
μυστηρίων· τὴν νύκτα ταύτην ἡ φαντασία ἐργά-

ζεται, δημιουργεῖ φαντάσματα· εἰς λόγος, μία
πᾶσις φύλλου, ἐν κίνημα προλέγει τὸ μέλλον.
Τὰ ὄνειρα κατὰ τὴν νύκτα ταύτην ἐξηγοῦνται
ποικίλως, μία ἄρκτος ἐν ὄνειρῳ σημαίνει περίφη-
μον γάμον· εἰς ποιμὴν σημαίνει ὅτι ἡ νεανίς θὰ
νομφευθῇ πρίγκηπα καὶ θὰ καταστῇ πλουσία· τὴν
ἐσπέραν ταύτην λαμβάνουσι χώραν καὶ οἱ κλύδωνες·
ἐνίοτε ἀν' αὐτῶν θέτουσι ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος
τεμάχιον χρυσοῦ ὅπερ παρατηροῦσι μέχρις ὅτου
θαρονηθῶσι· τότε δὲ βλέπουσι τὸ τεμάχιον μετα-
σχηματιζόμενον, ἀναλόγως δὲ τοῦ σχήματος δι-
δουσι καὶ τὴν ἐξήγησιν. Ἄλλαι πάλιν διασκεδά-
ζουσι θέτουσι ἔμπροσθεν ἀλέκτορος διάφορα ἀν-
τικείμενα, ἐξηγοῦσι δὲ διαφόρως τὴν τύχην των
ἐκάστη ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τὴν ὅποιαν θὰ ἔκαμνεν ὁ
ἀλέκτωρ εἰς τὰ ἀντικείμενά των. Τὴν νύκτα ταύ-
την αἱ ὑπερέτριαι ὠτακοστοῦσι, τὰς μισὰς δὲ λέ-
ξεις τὰς ὁποίας ἀκούουσι θεωροῦσι κελὸν ἢ κακὸν
οἰωνόν. Τὴν νύκτα ταύτην γίνεται ἐπίσης καὶ τὸ
ἐξῆς· ἡ κόρη μένουσα τὸ μεσονύκτιον μόνη ἐν τῷ
δωματίῳ τῆς θέτει δύο καθρέπτας τὸν ἕνα ἀπέ-
ναντι τοῦ ἄλλου, μεταξὺ δὲ αὐτῶν τέσσαρας λαμ-
πάδας· τὸ φῶς ἐκμηδενίζεται εἰς τὸ ἄπειρον, ἡ
κόρη ἀφανίζεται μέσῳ αὐτοῦ καὶ διακρίνει ἐντὸς
ἐν πρόσωπον· τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶνε ὁ μέλλον
σύζυγός τῆς. Ἐτέρα διασκέδασις τῆς ἐσπέρας
ταύτης εἶνε καὶ τὸ τοῦ περικαλύμματος· ἡ κόρη
δηλον ὅτι ἐξέρχεται εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ τοποθετεῖ
μέσον ρύακος καὶ ἀπέναντι ὄγροῦ τοίχου τράπε-
ζαν ἐφ' ἧς θέτει δύο περικαλύμματα, αὕτη δὲ το-
ποθετεῖται ἀπέναντι των· ἡ σελήνη διολιθθαίνει
μεταξὺ τῶν ὑδάτων· σκιαὶ δὲ τότε σχηματίζονται
εἰς τὸν τοίχον· ἡ κόρη φοβεῖται· τέλος ἀναλαμ-
βάνουσα κόπτει ἐκ τῶν περικαλυμμάτων τεμάχιον
ὀφάσματος καὶ ἀπέρχεται. Ἦδη δὲ γνωρίζει τίνα
θὰ λάβῃ ὡς σύζυγον εἰς τὸν ὅποιον ὅμως οὐδέποτε
μετὰ ταῦτα λέγει τὸ τέχνασμα τοῦτο· διότι ὁ ἔρωσ
του ἐάν μάθῃ αὐτὸ θὰ μεταβληθῇ εἰς μῖσος.

Ἐν τέλει αἱ ἑορταὶ λήγουσι διὰ λαμπρὰς τε-
λετῆς ἐπὶ τοῦ Νέβα ἐν ᾧ παρισταμένου τοῦ Τζά-
ρου καὶ τῆς Τζαρνίης εὐλογοῦνται κατὰ τὰ Θεο-
φάνια τὰ ὕδατα.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Τακόμα τῆς πολι-
τείας Οὐάσιγκτων ταχυδρομείου κ. Κρόμουελ ἔλα-
βεν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς ἐν Τρωάδι τῆς πολιτείας
Νέας Ἰόρκης δεσποινίδος Κλάρετς Σίμφων, ἐν ἧ
λέγει ὅτι αὕτη καὶ εἰκοσι ἕτεραι δεσποινίδες ἴδρ-

σαν λέσχην, ἧς σκοπὸς ἔσται ὅπως προμηθεύει
συζύγους εἰς τοὺς ἐν τῇ παραλία τοῦ εἰρηνικοῦ
βιοῦντας. Ἡ λέσχη αὕτη συνεστήθη κατόπιν τῆς
κυκλοφορησάσης φήμης ὅτι 500 ἄνδρες ἐν Τακό-
μα εἶχον ἀνάγκην συζύγων, τὰς ὁποίας δὲν ἠδύ-
ναντο νὰ εὑρωσιν. Ἡ δεσποινὶς Σίμφων εἶνε πρό-
εδρος τῆς ἄνω λέσχης, λέγει δὲ πρὸς τὸν διευθυ-
ντὴν τοῦ ταχυδρομείου Τακόμας, ὅτι θὰ τῷ ἀπο-
στέλλει φωτογραφίας διαφόρων δεσποινίδων, τὰς
ὁποίας οὗτος δεόν νὰ προσπαθῇ ὅπως διδῇ εἰς τοὺς
ἀγάμους, ἵνα οὕτω κατορθοῦται ὁ σκοπὸς τοῦ σω-
ματείου, οὗ προεδρεύει, διὰ τῆς ὑπανδρείας πολ-
λῶν δεσποινίδων. Πολλοὶ ἤδη νέοι τῆς Τακόμας
καὶ τῶν περὶ ἧς ἤρξαντο ἀπευθύνοντες ἐπιστολάς
πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ ταχυδρομείου, αἰτοῦντες
νόμφας, ὁ δὲ ἀτυχῆς Κρόμουελ περιτῆλθεν εἰς ἀμη-
χανίαν, διότι ἡ δεσποινὶς Σίμφων τῷ ἀνέθηκε κα-
θῆκον λίαν βαρὺ καὶ ἐπιμοχθον.

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Λύσεις

- 1ου) Μῆς, σῶς.
2ου) Ὁ Ἰπποκράτης υπογράφει τὰ ἀνωτέρω.
3ου) Ἡ φλόξ τοῦ κηρίου.
Ὁρθῶς ἀπήνησαν αἱ ἐξῆς: Ἰάσων Ζερβὸς (1,
3), Ν. Ντέβας (3), Ἀκᾶς (1,2,3), Εἰρηνικός
(1,2,3). Βραβεύονται δὲ ὁ Ἀκᾶς καὶ ὁ Εἰρηνικός.

Προτεινόμενα

Ἐρώτησις

Τίνος ἀγίου ὁ ἥλιος ἀποτελεῖ τὰ $\frac{6}{9}$;

Θὰ βραβευθῶσι δὲ πάντες οἱ λύται διὰ διαφό-
ρων μικρῶν ἢ μεγάλων ἀντικειμένων τὰ ὅποια θὰ
ἔχουν τόπον καὶ ὡς ἀγιοβασιλιάτικα δῶρα.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Λαχεῖον

Τὸν ἀριθμὸν 40 παρουσίασεν ἡ ΦΥΛΛΙΣ τὸν δὲ 339
ἡ ΜΑΡΚΕΛΛΑ· ἀμφότερα δὲ ἔλαβον τὰ βραβεῖα των.

Ἠγεμῶν ἢ Ἠγεμονίς

Ἐποψηφίοντα διὰ τὸ στέμμα τοῦ ἡγεμόνος ἢ τῆς ἡ-
γεμονίδος θέτουσιν οἱ ἐξῆς.

Μαρκέλλα

Ναπολέων Βοναπάρτης Φυλλίς

Οἱ ὑποψήφιοι οὗτοι δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ψηφίσουν
οὔτε ἑαυτοὺς οὔτε ἄλλον τινά. Οἱ λοιποὶ ψευδωνομοφόροι
ἔχουν δικαίωμα νὰ ψηφίσουν μόνον ἕνα ἐκ τῶν τριῶν ἢ
ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρίου· πᾶν
δελτίον ληφθὲν μετὰ ταῦτα θεωρεῖται ἄκυρον.

Ζητεῖται ψευδώνυμον

Εἷς ψευδωνομοφόρος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλάξῃ ψευδώνυμον,
ἐπεὶ δὲ δὲν εὕρισκει κατάλληλον παρακαλεῖ τοὺς ἐπιθυ-
μούντας νὰ τὸν ὑποβοηθήσωσι εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ψευδω-
νύμου ἀποστέλλοντες τῇ διευθύνσει δ ὁ κατ' ἀρέσκειαν
ψευδώνυμα· ἀρ' οὐ ἐκ τῶν συναχθέντων ψευδωνύμων ἐκ-
λέξῃ θὰ βραβεύσῃ, ἐκεῖνον ὁ ὅποιος εἶχε προτείνῃ τὸ ψευ-
δώνυμον τοῦτο, διὰ 5 ὠραίων ταχυδρομικῶν δελταρίων·
ὑποβολὰς ψευδωνύμων δέχεται μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρίου
=0=

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ὁ Μ. Σουδιασμός μετὰ τὸν Ν.
Βοναπάρτην, Φυλλίδα καὶ Τιτίκα.

Ἡ Μπιρμιλιωμάτα μετὰ τὴν Βασίλ. τῆς Λήθης, ὁ Κρα-
τίσκερ μετὰ τὸ Μενεξεδέλιο μπουκετάκι (δι' ὅσων τευχῶν ἐ-
πιθυμεῖ) Μαρκέλλα, Β. τῆς Λήθης, Τιτίκαν, Π. Βιλελμίνην,
καὶ Μπιρμιλιωμάτα· ὁ Τραγουδιστὴς μετὰ τὴν Μαρκέ-
λλα, Τιτίκα, Π. Βιλελμίνην, Παρ. ἀκτίνα καὶ Φυλλίδα ἢ
Παρηγ. ἀκτίς μετὰ τὸν Σαλβάτορον, Φριξον, Fra Diavolo
καὶ Ἐγώ. Ὁ Ἀετιδεὺς μετὰ τὴν Παρηγ. ἀκτίνα τὸ Μικρο-
μήνυμα μετὰ τὴν Μαρκέλλα ἢ Φυλλίς μετὰ τὸν Δίκ Πέτερσον,
Νοκ. τῆς Ἀκροπόλεως, Ἄγγελον ἀποσπερίτην, Ὁρφέα
Φριξον (διὰ 3 τευχῶν) Ἰπποκράτην, Δία, Αἶνον (διὰ 5 τευ-
χῶν) καὶ Ἀπογοητευμένον. Ἡ Π. Βιλελμίνην μετὰ τὸν Μ.
μάγον, Ὁρφέα, Β. τῆς Λήθης, Αἶνον, καὶ Fra Diavolo,
ὁ Μ. μάγος μετὰ τὸ Μενεξ. μπουκετάκι, Ἰδαίαν, Ἀφροδίτην,
Π. φαντασίον, Παπαροῦναν, Β. τῆς Λήθης, Ἀνθ. νεάνιδα
καὶ Ελ. σημαῖον. Ὁ Δίκ Πέτερσον μετὰ τὸ Μενεξ. μπου-
κετάκι, Βασίλ. καὶ Λήθης, Φυλλίδα καὶ Ἀπολ. εὐτοχίαν·
ὁ Ποιητὴς τῶν φθινοπωρινῶν ἀρπῶν μετὰ τὴν Νομφαίαν

(δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμῆι) ὁ Δὼν Ἰν. δελὸς Μόντες μετὴν Γυφτοπούλα, ἑλ. ναυαρχίδα, Μαρκέλλα καὶ Ξ Κρήσαν· τὸ Σ. Φύλημα μετὸ Μ. μπουκετάκι, Ν. τοῦ Βορρά Δία, Ποσειδῶνα καὶ Ἄλω. Τὸ Θῦμα τοῦ ἔρωτος μετὸν Σόκιν Μαρκέλλα, Ὀν ὑπὸ π. καλλονή Πριγ. Βιλεμίνην καὶ Παρ. ἀκτίνα. Ἡ νόμφη τοῦ Βορρά μετὴν Π. Βιλεμίνην, Δία, Ποσειδῶνα, Π. ἀετοῦ, Κ. οὐρανὸν Ἑλ. ναυαρχίδα καὶ Θ τοῦ ἔρωτος. Ἡ Β. τῆς Λήθης μετὸν Γ. ὄρμον, Μ. συνδιασμόν καὶ Κακοτέχνην. Ὁ Ἑρμῆς μετὴν Τιτίκα, Μ. μπουκετάκι, Παπαροῦνα Ἰδαίαν καὶ Π. Βιλεμίνην. Τὸ ὄνειροπόλον πᾶσα μετὸν Ὀρφέα, Τοξότην καρδιῶν, καὶ Ξ. Βασιλέα. Ἡ Μενεξεδένια μετὸν Ἐφήμερον ἔρωτα, Ξ. Βασιλέα Ποσειδῶνα καὶ Νυκ. τῆς Ἀκροπόλεως.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

**Ἡ «Φυλλίς», εὐχεται εἰς ὄλους τοὺς
συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς
τῆς φίλουσ καὶ φίλας τῆς**

Μπριμπιλωμάταν Ἐνταῦθα. Μετὴν μεγάλην μου εὐχαρίστησιν εἶδα γὰρ μοῦ στέλγης καὶ αἰνίγματα πρὸς καταχώρησιν σὲ εὐχαριστῶ πολὺ ἀποστείλον καὶ ἄλλα καὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἐκλέξω· τὰ δίκαια παράπονά σου θὰ διαβιβάσω εἰς τὸ Σ. φύλημα τὸ ὅποιον σοὶ καθυστερεῖ μικρομηνύματα — I. Ζερβὸν Ἀρροστόλιον. Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν· σας εὐχαρίστως δὲ θὰ ἐδημοσίευσον τὴν ἐρώτησίν σας ἐὰν μὴ ἦτο γνωστὴ οὐχ ἤττον ἀποστέλλετε, αἰνίγματα γρίφους κτλ. Ἡ «Φυλλίς» εἶνε πάντοτε πρόθυμος νὰ σταχυολογῇ καὶ καταχωρῇ τὰ καλά. — Νίτσαν Παπᾶ Κέρκυραν. — Ἡ εὐγενὴς ὑπὲρ ἐμοῦ δρᾶσις ὡς δι' ἀντικατοπτρισμοῦ μοὶ ἀποδεικνύει μίαν καρδίαν γεμάτην ἀπὸ εὐγενῆ καὶ φιλόμουσα αἰσθημάτων· σας συγχαίρω καὶ σας εὐχαριστῶ ἀπείρως. — Κρατιστακερ ἐνταῦθα. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου ἐγένετο. — Φ. Ἐγκολφόπουλον Μῶλον. Σας εὐχαριστῶ ἀπείρως διὰ τὰς εὐγενεῖς προφορὰς σας· εἶμαι δὲ πρόθυμος εἰς ὅτι μετὰ διατάξῃτε Ἀθηναϊκὸν ἡμερολόγιον ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς. Ἀγγελίαν περιοδικῶς «Ἐσπερος» σας ἀποστέλλω ταχυδρομικῶς. Δὼν I. δὲ λὸς Μόντες ἐνταῦθα. Σας συγχαίρω διὰ τὸ ὠραῖον μικρομηνύμα ποῦ ἀποστεί-

λατε πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ναυαρχίδα· ὑπὸ ἐποψιν πνεύματος ἦτο λαμπρὸν. — Πέτρον Δελινὸν Πειραιᾶ. Ἐλπίζω προσεχῶς νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σου. — Ὀνειρ. πλᾶσμα ἐνταῦθα. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ ἐπανεφέρεις εἰς τοὺς κόλλπους μου τὴν Μενεξεδένια τὴν ὁποίαν ἠγάπων καὶ θ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ γνωστὸς λόγιος καὶ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Νίκος Γκινόπουλος μετ' ὀλίγον ἐκδίδει συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Γιασεμιά».

— Ἡμερολόγιον τῆς Σύρου. Λαμπρὸς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν ὁ ἀρετινὸς τόμος τοῦ ἡμερολογίου τούτου, ὅτε ἐκδίδει ὁ κ. Α. Φουστάνος Μέσα εἰς τὴν πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὄλην ποῦ τὸ κοσμεῖ διακρίνονται μερικά γλυκύτατα τραγοῦδάκια τοῦ κ. I. Πολέμη, μετὰ περιγραφῆ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Χρηστοβασίλη, ἕνα διήγημα τοῦ ποιητοῦ τῶν «Φθινωπωρινῶν Ἀρπῶν» καὶ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Θρ. Ζωιοπούλου, ἕνα ἐπιστημονικώτατον ἄρθρον τοῦ κ. Φουστάνου, ἱατροῦ, καὶ πληθὸς ἄρθρων, ἐπιστημονικῶν, φιλομορικῶν καὶ ἄλλων ποικίλων.

— Ἀπὸ τῆς 15 Δελίου τὰ γραφεῖά μας μετεφέρθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Διόλου 139 (οἰκία Χαρίτου μεσαῖον πάτωμα) Μικρομηνύματα πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Σαλωμοῦ 17. καὶ φυλλάδια εἰς τὸ κίσκι Ὀμοιοῖας.

— Ὅσοι ξεῦρετε νὰ καπνίζετε ἐπισκεφθῆτε τὸ καπνοπωλεῖον τοῦ κ. I. Σούρλα ὁδὸς Προαστείου 42, ἔχει τὰ καλλίτερα καπνὰ καὶ σιγαρέττα.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η «ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ», ἔναντι Ἀγίας Εἰρήνης

Δωμάτια καθαρὰ, εὐήλικα καὶ περιποιημένα εἶνε τὰ μόνον συστατικὰ ποῦ πρέπει νὰ παρακινήσουσιν τὸν κάθε ταξειδῶτην καὶ φοιτητὴν νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ.

Εἰς τὰ Γραφεῖα Μας

ἐκτυποῦνται

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

πρὸς δραχμὰς 2 τὰ 100 καὶ 1,25 τὰ 50

Τύποις Γ. Σταυριανοῦ